

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ιη΄ 23-35) 12 Αύγουστου 2018

Ό Χριστὸς γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πατέρας ποὺ συγχωρεῖ, ἐπειδὴ μᾶς ἀγαπᾷ πραγματικά, γι' αὐτὸ σὲ τελικὴ ἀνάλυσημᾶς ἀποδέχεται καὶ μᾶς κατανοεῖ. Αὐτὸν ὄφείλουν νὰ μιμοῦνται οἱ ἀνθρωποι, ποὺ λένε ὅτι ἐμπιστεύονται τὴν ἀλήθειά Του, ἀν θέλουν νὰ δείξουν πιστότητα στὴν ἀποκάλυψή Του.

Μὲ τὴν εἰκόνα τῆς σημερινῆς παραβολῆς καλούμαστε νὰ συνειδητοποιήσουμε καὶ νὰ ἀναλογισθοῦμε τὸ χρέος μας ἀπέναντι στὸν Θεό, ἀφοῦκάθε ἀνθρωπος εἶναι ὄφειλέτης σὲ Ἐκεῖνον. Γιατὶ ἡ ὑπαρξή μας δὲν εἶναι μόνο δῶρο τοῦ Θεοῦ σὲ ἐμᾶς, ἀλλά, ταυτόχρονα, εἶναι τὸ χρέος καὶ ἡ ὄφειλή μας ἀπέναντι του. Αὐτὴ ἡ ἔξοφληση τοῦ χρέους μας ἀπέναντι στὸν Θεὸ γίνεται, ὅπως μᾶς λέει σήμερα τὸ Εὐαγγέλιο, κάθε φορὰ ποὺ μαθαίνουμενὰ ζητοῦμε καὶ νὰ προσφέρουμε τὴν συγγνώμη μας. Ἔτσι, ἡ σκέψημας στρέφεται αὐθόρμητα σὲ μιὰ βαθιὰ ἀνάγκη καὶ ἐπιθυμία, ὅπως αὐτὴ ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ τὸ αἴτημα τῆς Κυριακῆς προσευχῆς: «καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὄφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὄφειλέταις ἡμῶν» (Ματθ. 6,12). Εἶναι ἡφανὴ τῆς συνείδησής μας ποὺ ξυπνᾶ καὶ ζητεῖ νὰ ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ τὸ δυσβάστακτο βάρος τῆς ἐνοχῆς. Εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπαρξῆς μας νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὰ χρέη της καὶ τὶς ὄφειλές της.

Ἐνας σύγχρονος Μητροπολίτης ἐπισημαίνει εὔστοχα τὴν πραγματικότητα αὐτή, ὅταν γράφει: «Διερωτηθήκαμε ποτὲ τί χρωστᾶμε στὸν Θεό; Ποιὰ εἶναι τὰ «όφειλήματά» μας ἀπέναντι Του; Τοῦ χρωστᾶμε τὸν κόσμο ποὺ μᾶς τὸν ἐμπιστεύθηκε καὶ ἐμεῖς τὸν καταστρέφουμε. Τοῦ χρωστᾶμε τὴν ὑπαρξή μας, ποὺ μᾶς τὴν χάρισε Ἐκεῖνος καὶ ἐμεῖς τὸν ξεχάσαμε καὶ τὸν περιφρονήσαμε. Καί, ἀκόμη, ἡ ἐνοχή μας προχωρεῖ πολὺ βαθύτερα. Γιατὶ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς χάρισε μόνο τὸν κόσμο καὶ τὴν ὑπαρξή μας, ἀλλὰ μᾶς χάρισε τὸν ἕδιο τὸν ἔαυτό Του».

Ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς συγκλονιστικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐκδηλώνεται ως θυσία καὶ συγχώρηση γιὰ τὸν ἀμαρτάνοντα ἀνθρωπο, πηγάζει αὐτὸ ποὺ λέμε καὶ ζοῦμε στὴν Ἐκκλησίᾳ ως λύτρωση. Ἡ συναίσθηση τῆς λύτρωσης ὁδηγεῖ στὴν εύγνωμοσύνη στὸν Θεὸ καὶ στὴν συγχωρητικότητα μεταξύ μας. Ὅταν βρίσκουμε τὴν δύναμη νὰ συγχωροῦμε, ἀπελευθερωνόμαστε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ ἔαυτοῦ μας. Ἐδῶ δὲν βρίσκουμε μόνο τὴν προϋπόθεση τῆς χριστιανικῆς ζωῆς ἀλλὰ καὶ τὸ συστατικὸ στοιχεῖο τῆς «καινῆς διδαχῆς»

καὶ τῆς «καινῆς ἐντολῆς», τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

΄Η καρδιὰ τοῦ Θεοῦ δὲν μοιάζει μὲ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ό Θεὸς διαλύει τὸ χρέος τῶν ἀμαρτιῶν μας, ὅταν μετανοήσουμε εἰλικρινά. Ή θεολογία τῆς Ἐκκλησίας ἐρμηνεύει τὴν ἀδυναμία μας νὰ συγχωροῦμε, ὅταν τονίζει ὅτι ἡ ἀμαρτία «εἰδωλοποιεῖ» τὸν ἀνθρωπό. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἀμαρτία διαστρέφει σὲ ἀρρωστημένο ἐγωισμὸ ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ δῶρο τῆς συγχώρησης καὶ τῆς ἄφεσης τῶν ἀμαρτιῶν, ποὺ μᾶς προσφέρει ὁ Θεός. Γι' αὐτὸ βλέπουμε τόσο συχνὰ τὸν ἀνθρωπὸ νὰ κρατᾷ γιὰ τὸν ἔαυτό του αὐτὸ ποὺ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε, γιὰ νὰ τὸ προσφέρει καὶ αὐτὸς μὲ τὴν σειρά του στοὺς ἄλλους.

΄Ετσι, ἐνῷ ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεὸ συγγνώμη γιὰ τὸν ἔαυτό μας, ἐμεῖς δὲν τὴν προσφέρουμε στοὺς ἄλλους. Δεσμεύομε τὶς ἀμαρτίες μας καὶ, ἔτσι, δὲν ἀφήνουμε τὴν θεία χάρη νὰ μᾶς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς ποὺ διαπεριᾶ τὴν ὑπαρξή μας. Όταν δὲν συγχωροῦμε, ὑποφέρουμε συνεχῶς γιὰ ὅλα ὅσα μᾶς εἴπαν καὶ μᾶς ἔκαναν, κουβαλῶντας μέσα μας τὶς αἰτίες τῆς ἐσωτερικῆς μας ταραχῆς καὶ ἀναστάτωσης. Τότε ἡ χριστιανική μας συνείδηση γίνεται ἐπικίνδυνα ἐγωκεντρική, γι' αὐτὸ καὶ τελικὰ αὐτοαναιρεῖται καὶ ἀκυρώνεται. Εἶναι τραγικὸ νὰ διαπιστώνουμε φαινόμενα ὑποκρισίας καὶ «πνευματικῆς σχιζοφρένειας» ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι ζητοῦν καὶ βιώνουν τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σὰν συγχώρηση καὶ ἄφεση ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀντανακλοῦν, τουλάχιστον ὡς μακροθυμία καὶ κατανόηση, στὶς διαπροσωπικές τους σχέσεις. Όταν βλέπουμε νὰ λείπουν, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου θὰ ἐπρεπε κατεξοχὴν νὰ ὑπάρχουν, πράξεις ἀγάπης, συμπεριφορὲς ἀνεκτικότητας καὶ διάθεση συγχωρητικότητας, ἀπογοητεύομαστε γιὰ τὸν ἔαυτό μας καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ, ἔτσι, «ἄλλήλους προκαλούμενοι» (Γαλ. 5,26), διαψεύδουμε τὴν χριστιανική μας μαρτυρία.

Ἄγαπητοὶ ἀδελφοί, κάθε φορὰ ποὺ συναισθανόμαστε τὴν σκληρότητα τῆς καρδιᾶς μας, συνειδητοποιοῦμε πόσο πεσμένη εἴναι ἡ ἀνθρώπινη φύση μας. Γι' αὐτό, ἀς προσπαθοῦμε καὶ ἀς ζητοῦμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ζοῦμε τὴν θεραπεία τῆς ἀνόρθωσης καὶ τὸ «θαῦμα» τῆς συγχώρησης. Άμήν.

[dkpdf-button]